

Ni ga iznenadila fino tiskana, zlato obrobljena karta, ki mu je v običnem stilu naznanjala, da je Lavra res in za vselej izgubljena zanj

In vendar, vendar ga je to peklo in žgalo!

Pustil je študije — kako bi se učil z lačnim želodcem in s praznimi rokami! ? . . .

Pustil je Dunaj, svet in vse ter oblekel rujavo samostansko kuto.

Tu je mir, semkaj ne seže zlobnost sveta, v tiho celico se ne priplazi prevara ljudij.

In vendar, vendar!

»Ko bi bil zopet svoboden!« je vzdihnil zopet blede, mladi pater Deziderij gori na koru in gorki njegov dih je za križastim omrežjem na zamazanem oknu pustil za trenutek kratek meglen sled.

In svoboda — kaj bi mu dala svoboda? Kaj bi mu pomagalo, če bi še tam mej svetom nosil ime nesrečnega svojega očeta, če bi tam mej ono množico še on delal napotje!

Kaj mu je dal svet, — kaj bi mu dal?!

Nič . . . nič . . .

»Čemu mi bo?« je vprašal poluglasno samega sebe, pogledal še enkrat skozi debelo, motno steklo doli na živahno ulico, trdno stisnil nstne in odkorakal po temnem hodniku v samostanske prostore...

* * *

Solnce je še svetilo skozi visoka, ozka okna, ženice so še dre-male v klopeh, gori na kor pa so iz ozkega hodnika tiho prihajale v temne samostanske halje zavite postave. Resno je donela njih jednolična molitev po prostorni cerkvi. Zategnjeno je zapel pater gvardijan: »Sancta Maria!« in soglasno so odpevali drugi: »Ora pro nobis!«

Večna luč je nemirno migljala v srebrni svetilnici pred pozla-čenim tabernakelnom, podobe svetnikov so resno zrle po cerkvi raz svojih kamenitih postamentov, pater Deziderij pa je glasno in pobožno odpeval z drugimi: »Ora pro nobis!« —

Prevara.

Na prag vesela prihitim,

Ko poštni voz drdra

In v sladkih nadah se topim,

Češ — pismece pelja.

In vselej upi mi zbeže

Srce pa se solzi;

Ker druge pismica dobe,

A ljubček moj — molči!

Zorana.

